

vedi ljubezni, ki jo je treba dejansko izvrševati, čeprav to stane človeka mnogo odpovedi, premagovanja in žrtev. V tem smislu je švicarski zvezni svet izdal na državljane tale poziv: »Švica stoji v tem trenutku pred težko nalogo, da vpelje nov red na znotraj in na zunaj. To bo obnova, ki je ni mogoče izpeljati brez odpovedi in žrtev. Mi moramo s pogumom zreti v bodočnost in vsak mora pomagati. Čas notranje obnove za vsakogar je prišel. Vsak od nas mora v sebi pokopati starega človeka, to se pravi, nič več nase misliti, ampak na druge, na tiste, ki so brez vsega, na slabotne, na potrebne. Sedaj ne gre več samo za to, da bi dajali miloščino od svojega obilja, ampak v resnici moramo drug z drugim deliti svoje imetje in žrtvovati tudi tisto, kar se zdi neobhodno potrebno. Čisto v smislu evangelija moramo misliti na tiste svoje sodržavljane, ki so v stiski. Odpovedati se moramo vsem tistim udobnostim, ki so tako pogosto samo izraz naše podzavestne sebičnosti. Samo na ta način je moči zgraditi pravo narodno skupnost.«

Amerikanci molijo, in sicer ne samo pojedinci, marveč tudi občestvo. V vseh cerkvah

v Zedinjenih državah so se vršile službe božje, ki jim je bil predmet: molitve za mir, in namen: dosega miru na svetu. Amerikanci so prepričani, da je vojna skupno zlo človeštva in vseh narodov. Vojna zadeva po svojih nasledkih tudi v vojno nezapletene narode. Je pa tudi radi tega skupno zlo, ker so med njimi daljnimi povzročitelji več ali manj vsi narodi. V stolnici v Washingtonu je bila služba božja, ki se je je udeležil tudi predsednik Roosevelt s svojo soprogo. Duhovnik, ki je to božjo službo opravil, je imel govor, v katerem je med drugim poudaril: »Ko molimo za rešitev, odnosno obnovitev miru, se moramo zavedati, da smo tudi mi kot narod prispevali k sedanjim razmeram na svetu in da tudi mi nosimo delež odgovornosti zanje.« Molitve so bile tudi v parlamentu Zedinjenih držav. Opravil jih je katoliški duhovnik Patrik Dermott. Posebno je poudaril veliko milost miru, ki ga Amerikanci še vedno uživajo. Zahvalil se je Bogu za to in vse druge dobrote, ki jih je prejel ameriški narod. Naposled je prosil Boga, da naj sedanji težki časi utrdijo našo vero, okrepijo naše upanje in vzbudijo pravo ljubezen do bližnjega in do sebe.

na teh prostranih bojiščih, nato pa je med drugim povedal tudi tole: Dolgotrajna vojna hudo vpliva ne samo na Kitajsko, pač pa tudi na Japonsko. Japonsko je stala v teh treh letih šest in pol milijarde jenov. Letošnji japonski državni proračun znaša 10,5 milijard jenov in je nad polovico namenjenih za vojno. To so izdatki, kakršnih doslej na Japonskem še niso imeli. Japonska je prisiljena izvažati svoje zlato, ker je izvoz njenega blaga v tužno silno padel.

Umik kitajske industrije v notranjost

Kitajci so morali zapustiti bogate obmorske pokrajine, toda hitro so se oprijeli naloge, da v notranjosti svoje ogromne države ustvarijo nova industrijska oporišča. V zahodnih kitajskih pokrajinah so velikanska ležišča premoga, bakra in zlata. Okoli teh zalog surovin je kitajska vlada sklenila oživiti novo industrijo, ki bi skrbelo za preskrbo kitajskih čet z vsem potrebnim. V notranjost države se je preselilo iz obmorskih vzhodnih krajev že nad tri sto velikih industrijskih podjetij in jih večina že tudi obratuje, zlasti v pokrajini Sečuan, kjer so glavni premogovniki. Strokovnjaki so v teh krajih našli tudi petroleje. V pokrajini Hučoa imajo Kitajci nakopičene velikanske zaloge življenjskih potrebščin.

Kdaj bodo izvojevali Kitajci odločilno zmago?

Potemtakem ni čudno, da je maršal Čankajšek mogel ob triletnici vojne tako korajžno reči, da se Kitajski še ne mudi končati vojne in da jo bo nadaljevala toliko časa, dokler Japonska ne bo čisto izčrpana in se bo njena vojska morala sama umakniti iz zasedenih krajev. Kitajci varčujejo s svojo vojsko, pravi maršal Čankajšek, nastopila pa bo ta vojska tedaj, ko bo japonska armada zaradi izčrpanosti omagala. Tedaj bodo Kitajci izvojevali odločilno zmago, ki je ves ta čas japonska močnejša vojska ni mogla.

Ni dvoma, da so bili Kitajci že mnogokrat — kar pa tudi Japoncem ni bilo prizanešeno — hudo tepeni in da so zgubili ogromne dele svoje obširne zemlje, a vse to jim ni upognilo duha. Kitajci so čedalje bolj zavedni, zaveđajo se, da čim dalje bodo vzdržali, tem bolj bodo oslabili Japonce, ki bodo naposled tudi bitko s Kitajsko zgubili. Odločna narodna zavest je najjačje orožje vsakega naroda.

Vojno razmerje med Japonsko in Kitajsko

Nad triletna neprestana vojna

Meseca julija je minulo tri leta, odkar se je na Daljnem vzhodu začela vojna med Japonci in Kitajci. Začela se je tedaj, ko so leta 1937. japonske čete napadle pri nekdanjem kitajskem glavnem mestu Peking u oddeleke 29. kitajske armade. Vse od takrat sovražnosti niso niti za trenutek prenehale, čeprav se je nam na zapadu včasih le tako zazdelo, ker smo vso svojo pozornost posvetili vojniam, ki so se odigravale bliže, v Evropi sami.

Kitajci ne dopustijo odločitve

Kitajska vojska je bila ob začetku sovražnosti dosti slabša, kakor pa japonska. Saj je bilo doslej menda še vedno tako, da se je napadalec počutil in bil tudi v resnici močnejši. Kljub temu pa so bili Kitajci ves čas vojne, ne samo v začetku, daleč od tega, da bi mislili na sklenitev sramotnega miru. Japonci so bili zaradi svoje boljše oborožitve in zaradi številnejše vojske gotovo prepričani, da bodo kaj hitro ugnali Kitajce. Pri tem pa so se presneto zmotili. Niso pomislili, preden so vojno začeli, da jim Kitajci ne bodo pustili izvojevati odločilne zmage, pač pa se raje vselej pravočasno umaknili, ker so vedeli, da takšno vojskovanje Japonce precej stane in da jih utegne celo do konca utruditi. Nekateri politične osebnosti današnjega časa so celo pre-

pričane, da Japonska najbrž ne bi šla nikdar v ta boj s Kitajci, če bi vedela vnaprej, da jo bo to vojskovanje toliko stalo in tako zelo izčrpavalo.

Po več nego treh letih bi morda Japonci že radi sklenili mir, pa ga Kitajci ne marajo, ker vedo, da bi bil ta mir zanje nečasten, če bi morali prepustiti Japoncem vse prostrane dežele, ki so si jih v treh letih osvojili. Japonci pa so na drugi strani tudi toliko trmasti, če se smemo tako izraziti, da raje nadaljujejo z vojno, čeprav še niso dosegli odločilne zmage, ker bi bila svetovna javnost potem gotovo prepričana, da so jih Kitajci prisilili do tega.

Zalostna bilanca za oba tabora

Naj že bo tako ali drugače, gotovo je, da nad triletna vojna kaže precej žalostno bilanco za oba vojskujoča se tabora. Ob triletnici vojne na Kitajskem je tudi moskovski radio podal kratek pregled vojnih dogodkov

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Znan mariborski industrialec umrl. Na poslednjem avtomobilski nesreči je umrl v Gradcu znan mariborski industrialec Anton Tavčar v starosti 57 let. Bil je iz znane Tavčarjeve rodbine v Poljanski dolini na Gorenjskem. Nje-

gov oče se je preselil v Sarajevo, kjer je imel industrijsko lesno podjetje. Tamkaj se je spoprijateljil z rajnim ljubljanskim škofom dr. A. B. Jegličem, ki je bil takrat kanonik in pozneje pomožni škof vrhbosanske nadškofije. Dr. Jeglič je

Prisotni so ko začarani strmeli v lepo prikazen. Svetilka je svetila naravnost v njen obraz in v tej svetlobi je prišla v polni meri do izraza njegova lepota. Dama je imela svetle lase, temnoplave oči, rdeča lica, majhna usta, ki so razodevala ne samo to, da dama zna pametno govoriti, temveč se tudi ljubeznivo smehljati.

»Marija Linscott sem!« se je obrnila k navzočim.

Nato je stopila k Eriku in ponosno ter hladno dejala:

»Gospod Folkman, hvaležna sem vam za to, da ste nastopili v obrambo pravice!«

Potem se je spet obrnila k možem in odločno nadaljevala:

»Do Rajskega dola imam jaz pravico!«

Po teh besedah je pogledala Rogerja. V njenem pogledu sta se izražali boleost in začudenje. Roger se je zmeden smehljaj. Nazadnje je skomignil in se obrnil v drugo stran.

»Na vse sem računala, samo na to ne, da bom tu našla vas,« je drhte dejala Marija.

»Kaj hočemo, svet je majhen!« je hladno odvrnil Asplet. »Zvedel sem, da hočete priti v Hill in ker...«

»Gotovo ste me dali opazovati po svojih vohunih!« ga je prekinila deklica.

»Mogoče?« se je smehljaj Roger.

Erik je čutil, da se Asplet posmehuje, a ni našel vzroka, da bi se vmešal v zadevo, ki je bila popolnoma zasebna. Pri vsem se je zelo čudil. Po tem nastopu bi sklepal, da je med Marijo in Rogerjem vsega konec.

Roger je primaknil stol k mizi in ga ponudil Mariji.

»Najbolje bo, če se sporazumeva,« je začel. »Ko sem zvedel, da greste v Hill, sem se tudi jaz podvihal sem. Hotel sem, da bi se sporazumela. Vaše zahteve po Rajskega dola so zelo meglene, skoraj ničeve. Moje pa so jasne, ker sem se jaz tam naselil ter postavil domačijo. In vendar sem pripravljen na sporazum.«

Marija se ni zmenila za Rogerjeve besede. Erik je slišal, ko je bolešno šepetala:

»To je torej bil smoter vašega prihoda? Samo to?«

Gostje niso posvečali pozornosti Aspletovi zadevi. Zanimala jih je samo mlada dama, ki je bila nenavadna prikazen v Garnettovi gostilni. Začeli so mrmrati. Roger je v njihovih očeh izgubil veljavo in ogrevali so se za deklico, ki ni bila samo lepa, temveč, kakor so mogli ugotoviti iz njenega nastopa, tudi zanimiva. Pozabili so še na kajenje. Le gledali so debelo. Njihovo začudenje pa je še naraslo, ko so videli, da se je Erik premaknil in se bližal dami s tako samozavestjo, kakor da bi vse svoje življenje imel opravka s samimi damami. Ta Erik! Kako zna ravnati z damami! Zdaj so začeli natančneje

ni na 20—22 let. V resnici je nedavno obhajala 66. rojstni dan in je že nad 39 let poročena. Že davno ima koplico vnukov. V svojem življenju ni bila nikoli resno bolna, a si tudi nikoli ni mogla privoščiti nega svoje lepote. Delati mora kakor milijoni drugih žensk, da lahko živi.

Sanje so jo rešile. Sredi noči se je neka žena v Binghamu na Angleškem zbudila zavaljo strašnih sanj. Prestrašile so jo tako, da je skočila iz postelje in v sami srajci planila iz hiše. Bil je skrajni čas, kajti trenutek pozneje je tresčila s pečine nad hišo dve toni težka skala, udarila skozi streho in zašla natančno posteljo, ki jo je bila žena pravkar zapustila. Zdrobila jo je na treščice.